

Voor de kleuters

NEL VEERMAN

EEF-JE VER-LIEST HAAR KLOMP

„Eef, Eef, kom je? We gaan naar school.”

Jan en I-ne-ke en Theo staan voor Eef-jes huis te roe-pen. Ze ha-len haar al-tijd af om sa-men naar school te gaan. Ze moe-ten een heel eind lo-pen, eerst hier de straat uit, dan o-ver een lan-ge brug en dan nog een eind ver-der.

„Zie je nu well!” zegt Eef-jes moe-der. „Nu moe-ten ze weer op je wach-ten. Eet dan toch ook wat vlug-ger!”

Eef-je stopt gauw weer een hap in haar mond. Maar de vo-ri-ge hap zit er ook nog in, en met twee hap-pen te-ge-lijk in je mond wil het he-le-maal niet op-schie-ten. En haar bord-je is nog lang niet leeg!

Moe-der kijkt naar de klok.

„Nog vijf mi-nu-ten hoor! Als je dan niet klaar bent, stuur ik de jon-gens weg!”

Eef-je doet erg haar best. Ze slikt en slikt nog eens, dan staat haar mond weer stil. Maar de wij-zers van de klok staan niet still!

„Ja,” zegt moe-der. „’t Is je ei-gen schuld. Je had da-de-lijk har-der op moe-ten schie-ten. De jon-gens moe-ten maar vast gaan. Ik zal het te-gen hen zeg-gen.”

Moe-der gaat naar de deur.

„Eef-je is nog niet klaar hoor! Wacht maar niet lan-ger op haar. ’t Is tijd voor jul-lie.”

I-ne-ke en Jan en Theo dra-ven weg. En Eef-je zit nog met haar mond vol hap-pen brood.

„Ik zal je klom-pen vast bij de deur zet-ten,” zegt moe-der. „Toe maar, nog twee hap-jes.”

Hè, hè, ein-de-lijk is Eef-jes bord leeg en haar mond ook. Ze vouwt haar han-den. „He-re ze-ge-n de-ze spij-ze. A-men,” zegt ze.

„Nee Eef-je, je denkt weer niet goed na bij wat je zegt. Als je iets ge-kre-gen hebt, zeg je toch: dank u wel? En nu God, de Heer, weer ge-zorgd heeft dat er van-mor-gen brood voor je was, moet je Hem daar-voor dan-ken.”

Eefje doet haar o-gen weer dicht.

„Heer, heb dank voor de-ze spij-zen. A-men.” Zo is het goed.

Eef-je staat op van ta-fel. Ze geeft gauw moe-der een zoen. Nu vlug in de klom-pen en dan maar dra-ven. De jon-gens zijn niet meer te zien. Zou ze hen nog in kun-nen ha-len? Haar klomp-jes klep-pe-ren de straat door. Daar is

de brug. Voor-zich-tig o-ver-ste-ken, dat weet Eef-je wel. Er zijn hier al-tijd zo-veel au-to's. Maar nu is het ge-luk-kig stil. Op een drafje loopt ze de weg o-ver. Nu nog een bocht om en dan is ze op de brug. Ze ziet de jon-gens niet, die zijn ze-ker nog al ver-der. Nog e-ven hard lo-pen... nu is ze de bocht al om. De brug ligt voor haar. Hij is heel lang. Op zij is een klein paad-je voor de men-sen, die lo-pen. En daar ginds, mid-den op het pad, staan Jan en I-ne-ke en Theo. Ze kij-ken naar be-ne-den. Er vaart ze-ker juist een schip on-der de brug door.

„Jon-ges, jon-ges, wacht es!” roept Eef-je. Maar ze ho-ren haar niet. Dat kan ook niet. Ze is nog veel te ver weg.

Eef-je draaft wat ze kan. Ze wordt zo moel! Ze hijgt er-van. De jon-gens staan ge-luk-kig nog naar het wa-ter te kij-ken.

„Hoe, hoe,” roept Eef-je. „Wach-ten jul-lie e-ven!”

I-ne-ke hoort het. Ze kijkt en wenkt met haar hand. Eef-je gaat nog har-der lo-pen. Klep-per-de-klep, gaan haar klomp-jes o-ver de plan-ken. Klep-per-de-klep... Ze tilt haar voe-ten niet goed meer op. Ze strui-kelt. Er valt een klomp van haar voe-ten... hij rolt on-der de leu-ning van de brug door en... klets, daar valt hij in het wa-ter. Eef-je ziet het eerst niet. Maar Jan en I-ne-ke zien het wel. Ze ko-men er aan-hol-len.

„Kijk es, kijk es, daar gaat-iel!” roe-pen ze. Ja, heus, het wa-ter heeft Eef-jes klomp op zijn rug ge-no-men. ’t Is ook zo’n mooi licht boot-je. Dat moet maar gauw mee: Kijk, daar vaart het!

„O, mijn klomp,” roept Eef-je.

Ze houdt zich aan de leu-ning van de brug vast en be-gint hard te lui-len. „Mijn klomp is weg! Mijn klomp is weg!”

De jon-gens we-ten niet, wat ze moe-ten zeg-gen. De klomp gaat zo hard! Die krijg je nooit weer te-rug. Zij kun-nen Eef-je ook niet hel-pen.

I-ne-ke heeft een arm om haar heen ge-sla-gen. Ze wil haar troos-ten. Maar Eef-je huilt maar door: „Mijn klomp is weg!”

Daar komt een ou-de vrouw aan.

„Wat is er jon-gens?” vraagt ze.

